

SUURI SALI

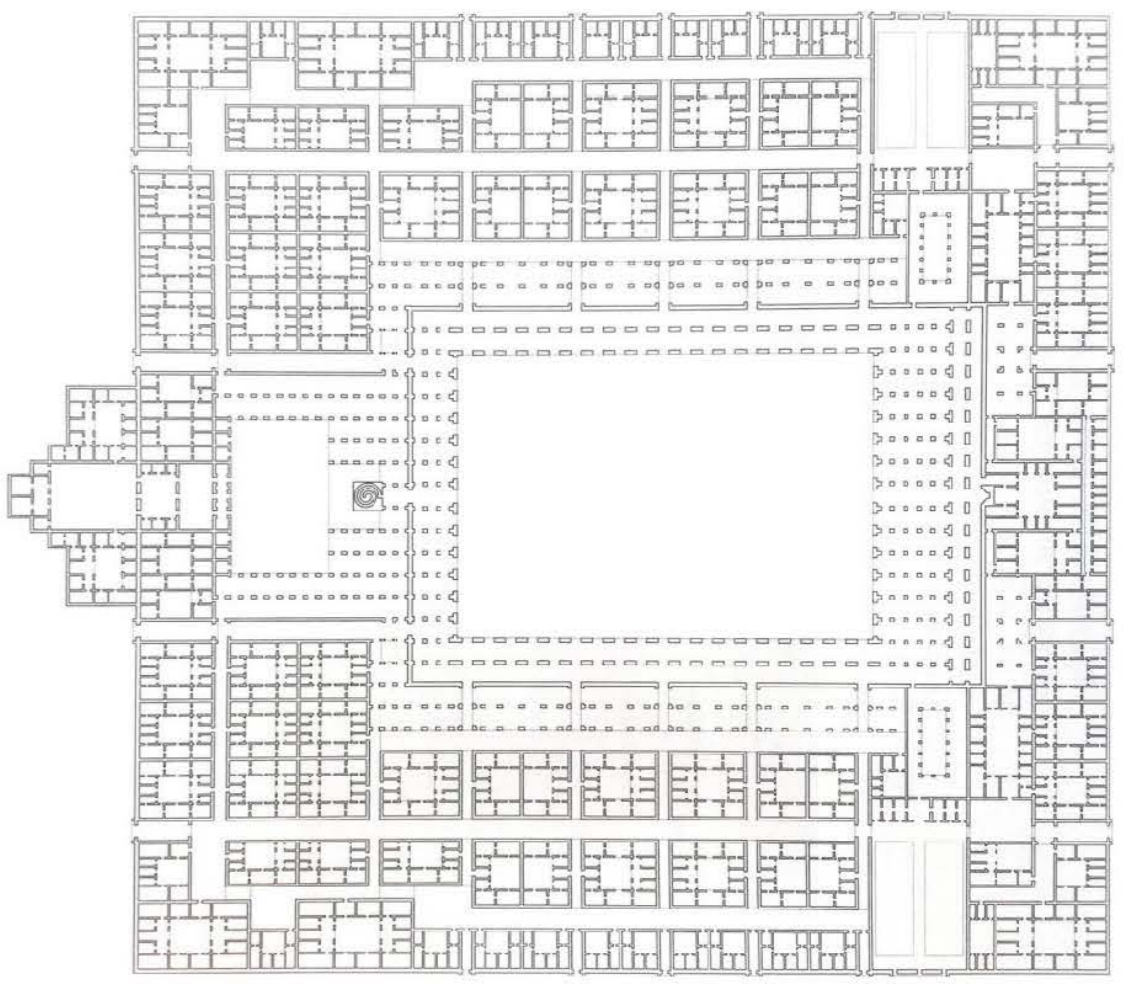
Edward Gordon Craig - teatterisali

Edward Gordon Craig - luonnos

Edward Gordon Craig - Hamlet

Machnes Abu Dulaf

Kansallismuseon funktionaalinen sekä tilallinen suuntaus peijstävät näkymättömiä tapoja, jolla menneisyyden yleisillä arvoilla on rakennettu toimiva nykyyhteisö. Keskiaikainen inspiraatio näkyy museossa korostoen intimitä pienten sisäpihojen ja niitä ympäröivien hallien välillä.

Lisärakennus löy kunnioittavaa keuhkustelua Kansallismuseon kanssa, oppien vanhalta naapuriltaan korostavien rajattujen tilojen järjestävää vaikutusta.

Lisärakennuksen piilotettu arvokkuus näkyy sen huomaamattomassa asennossa kohti Mannerheimintietä reunustavaa puurivillä. Tällä tavoin museon sisäpihojen puisto on avoin vastaanottamaan uusia olemassaolon mahdollisuuksia (kukon tapahutuista näyttelyistä ja vastaanottoista vein muutuksiin pihan alkuperäisestä sommitelusta).

Kukko lisärakennukseen tapahtuu katetun terassin kautta, joka on sekä uuden rakennuksen että jihatilain laajennus. Pyhäiden rytmien toisto ja puolet istuimet muistuttavat metsä keuhkustelusta katedraalista, joka on inspiraatio Kansallismuseon teemaan. Terassi näennäisesti virtaa maan alle, jossa kaksi raskasta puuväijä paljastaa rakennuksen sisäisen maailman.

Sisään astuessaan salin loputtomuus on silmiinpistävä. Matala lattia ja himmeän tunnelmainen valo luovat intimitin ja luottamuksellisen ilmapiirin. Tilan voitaisi sijoittaa

pyörittä ja tuolaja, ja sen voisi helposti kuvitella myös ravintolana ja baarina.

Museon sekä sen lisärakennuksen tila valuu silloin silloin käyttäen molemmat rakennukset. Ravintolan jatkona tästä tilasta löytyy vaatesäiliö sekä museon kauppa. Päädyt hiillä pääsee nousemaan kaksi kerrosta museoon (matkalla voi pysähtyä kahvilan sekä näyttelytilaan pääsisäänkäynnin eteläpuolella).

Lisärakennuksessa kaksi monumentaalista portaitta reunustavat salonkia, heidän stoaalinen läsnäolonsa viittaa edestä löytyvään tärkeeseen.

Terassin suodattunut valon ja sisustettun kattovalon jälkeen salongin jälkeen, portaitta lasitettuun kotti lisärakennuksen selkeästi syntynä osaa. Loputon joukko pyöreitä määritteliä valtelevan eteläisen. Finet valonlähteet leikkavat raskaat varjat ja antavat kertoa siitä, mikä tämän tilan tähtää.

Rakian tyhjiydenä andosta sillä on jillevä halu olla täynnä - toteuttaa sen perustehtävä, kerätä ihmisiä vastaanottoihin ja jopa näyttelyihin.

Raskaat puset ovat avautuvat ja sulkeutuvat, jokaisella kerralla päästän hieman valoa etelään, peijsteen viluuden siitä, mitä niiden takana löytyä.

Kun ovien katus otetaan vastaan ja ovat avoimia, kertoo yltäsepusuava valon välähdytysten lisärakennuksen päättilaan - suurisälin. Lähes rituaalinen valojen pylväiden toisto näennäisesti verhojen rihmastot peilaa tätä pyrkimystä rajata tilaa. Tämä mahdollistaa pääsaliin laajeta ja supistua tilantarpeen mukaan (auditorioikäytössä, näyttelytilana, teatterina, elokoteatterina). Verhot roikkuvat rakenteellista kamanosta - jotka toimivat teinainä joihin voi kiinnittää korutuksia tai jopa seinää. Tämä rakenne mahdollistaa myös väistuksen muokkaamisen. Asentamalla erilaisia valoleikkureita, tilaa voidaan käyttää myös erilaisin näyttelyihin - tila voidaan muokata jopa todelliseksi "camera obscuraksi".

Massiivisella koolaan, pääsali luo mielikuvituksen vetovoiman, joka vangitsee ympärilleen kaikki lisärakennuksen ominaisuudet. Puuvia vastapää sijoitetut alle pilotteilla ovilleen, poissa vierailijoiden katseilta, suursali keskustelee myös tulkittajien kanssa (mahdollisten näyttelyvarusteiden säilytyksen, esillepanijoiden kulun ja muita teknisiä tarpeita - tarvittaessa katsoa kulkevat tulkittajia voidaan käyttää massiivisten esineiden siirtoon).

Lisärakennuksen vanhaa ulkorakoa, puutosta nähtynä, dominoi suursalin keskikkeen tihä tyhjiyys. Se sopii yhteen museon tilarakenteen kanssa, tehden siitä enemmän kuin pelkän laajennuksen, koherentin arkkitehtonisen kokonaisuuden Kansallismuseon jälkeisille.

ASEMAPIIRROS 1:400

MANNERHEIMINTIE

MUSEOKATU

TÖÖLÖNKATU

PITUUSSUUNTAINEN LEIKKAUS 1:400

